

Razmatranje: 19. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 19. prosınca. Predložene teme su: Zaharijino povjerenje i strah; pouke tišine; povjerenje u Boga.

- Zaharijino povjerenje i strah
- Pouke tišine
- Povjerenje u Boga

.....

ZAHARIJA i Elizabeta „bijahu pravedni pred Bogom, besprijekorno čuvajući sve Gospodnje zapovijedi i odredbe“ (Lk 1,6). Stari zavjet doseže

svoje ispunjenje. Mesija uskoro dolazi, a Crkva nas poziva da razmislimo o vjeri ovog para. Sveti Josemarija često je razgovarao s evanđeoskim likovima koji su bili bliski Isusu: „Jutros sam najprije sve povjerio svetoj Elizabeti, a zatim sam razgovarao s njezinim sinom Ivanom i sa Zaharijom; a poslije s Djevicom Marijom, sa svetim Josipom i s Isusom: jer u tom zajedništvu s Gospodinom, kao i u ljudskim prijateljstvima, krug znanja se širi kroz prijatelje“[1].

Želimo se pripremiti za skori dolazak Spasitelja učeći iz evanđelja vjerovati u Boga. Istina je da često imamo mnogo razloga koji nas navode da se više oslanjamo na svoje iskustvo ili vlastitu perspektivu. Zato Zaharijino pitanje, obojeno određenom sumnjom, zvuči tako poznato: "Kako mogu biti siguran u ovo?" (usp. Luka 1,5). Tražio je sigurnost, ali je naišao na rječitu božansku tišinu, sve dok se

nije ostvarilo ono za što je toliko često molio Gospodina.

Možda se otac Ivana Krstitelja bojao da neće biti dorastao zadatku. I mi tražimo referentne točke, utjehe, stvari za koje se možemo uhvatiti. Tvrdio je da je prestar, da njegova žena nije sposobna. Uvijek je isto: kada pogledamo sebe, mislimo da možemo osujetiti Božje planove.

Mislimo da smo odlučni i nezamjenjivi, a strah nas paralizira.

„U svijetu u kojem riskiramo oslanjanje isključivo na učinkovitost i moć ljudskih sredstava, u ovom svijetu pozvani smo ponovno otkriti i svjedočiti Božju moć koja se prenosi u molitvi“ [2]. Današnje evanđelje poziva nas upravo na to: da se pouzdamo u Boga. Unatoč sumnjama, Zaharija bi se ispunio radošću čuvši Gabrielovu objavu: „Ne boj se, Zaharija, jer je tvoja molitva uslišena“ (Lk 1,13).

KOLIKO je Zaharija morao naučiti tijekom tih mjeseci šutnje! Svi su osjetili da je imao viziju. Nije mogao govoriti, ali njegovo je lice odražavalo nešto više od toga: nekako je postao nevjerojatno izražajan. Sigurno su to bili mnogi dani intenzivne molitve; ta mu je tišina omogućila posebnu bliskost s Bogom. Kad je konačno ponovno progovorio, njegove riječi pokazuju da mu je ovo vrijeme poslužilo da se bolje pripremi za dolazak svog sina, preteče, i nećaka, očekivanog Mesije: "U taj čas mu se jezik oslobodi i on progovori hvaleći Boga" (Luka 1,64).

Zaharija je bio izvan sebe od radosti. U tim tjednima, sigurno je prepoznao i vrijednost mnogih običnih gesta, toliko značajnih kada riječi zakažu: mig, milovanje, osmijeh. Elizabeta je možda pokušavala shvatiti što joj želi reći. Bilo im je dovoljno da se

pogledaju i podijele što je Bog učinio u njihovim životima. Željeli su iskusiti ovaj Gospodinov dar u intimnosti, uživati u njemu zajedno u tišini. Bog se objavio i nije bilo više što reći: bilo je vrijeme da ga uživaju i sanjare. „Strah obuze sve njihove susjede i o tome se pričalo po cijelom judejskom gorju. Svi koji su ih čuli razmišljali su o tome u svojim srcima govoreći: 'Što će dakle biti od ovog djeteta? Jer ruka Gospodnja bijaše s njim'“ (usp. Luka 1,65-66).

Zaharijino iskustvo nas uči da i mi možemo bolje razumjeti Božje planove kroz ljude i događaje oko nas. Možda ih prije nismo razumjeli jer smo bili previše usredotočeni na sebe. „Potrebno je naučiti vjerovati i šutjeti pred Božjim otajstvom te u poniznosti i tišini razmatrati njegovo djelo, koje se objavljuje u povijesti i tako često nadilazi našu maštu“ [3]. Kada šutimo i slušamo Boga, kao što su to činili Zaharija i Elizabeta,

ispunjeni smo neizmjernom radošću kada vidimo da nas Bog blagoslivlja, čak i kada i gdje to najmanje očekujemo.

ČESTO, voljeti i biti voljen znači ne govoriti drugoj osobi kako da radi stvari. Ljubav ostavlja voljenoj osobi slobodu da se izrazi kako želi. Ona ne diktira niti zahtijeva načine iskazivanja naklonosti. Slično tome, nešto slično se događa u našem odnosu s Bogom: oduševljeni smo što nas Gospodin iznenađuje. Milost nije predvidljiva, već slobodna i kreativna. Zaharija je mogao iskusiti koliko je divna božanska inicijativa. Otkrio je da povjerenje uvijek donosi nagradu i da je Bog blizu u svakom trenutku, čak i kada se ne čini tako: „Nemoj se pouzdavati u mene. Ja se, dakako, pouzdajem u Tebe, Isuse. Prepuštam se u Tvoje ruke. Tamo

ostavljam sve što imam: svoje
bijede!“[4].

Pripremajući svoja srca za dolazak
Djeteta Isusa, možemo zamoliti ovog
svetog čovjeka za njegovu vjeru,
njegovu nadu i njegovo strpljenje.
Vjeru da se godinama molimo za
čudo koje se konačno dogodilo kada
se činilo da je sva nada izgubljena;
nadu da sanjamo o Mesiji i spasenju
koje će donijeti Izraelu; i strpljenje sa
samim sobom dok uči pronaći
sigurnost u Bogu. Ljubav uvijek
uključuje rizik, jer se ne može
jamčiti; ovisi o volji onoga koji nas
ljubi. Stoga molimo Zahariju da nam
pomogne u trenucima tjeskobe, kada
se moramo uzdati samo u Boga. On je
naša sigurnost. Sveta Terezija
svjedočila je o tome s vrlo malo riječi,
ali s velikim uvjerenjem: „Uzdajte se
u njegovu dobrotu, koja nikada nije
iznevjerila njegove prijatelje“[5].

„Izreka 'Ne boj se' odjekuje mnogo puta u Evandjelju: čini se da je to refren Boga koji traži čovječanstvo. Jer čovječanstvo se od početka, također zbog grijeha, boji Boga: 'Prestrašio sam se (...) i sakrio sam se' (Post 3,10), kaže Adam nakon grijeha. Betlehem je lijek za strah, jer unatoč ljudskom 'ne', tamo Bog uvijek kaže 'da': On će biti Bog s nama zauvijek. I kako njegova prisutnost ne bi izazivala strah, on postaje nježno dijete“[6]. Možemo zamoliti Djevicu Mariju da nam pomogne naučiti vjerovati u Gospodina, u njegovu dobrotu i njegovu ljubav; da ne pokušavamo kontrolirati Boga, već da dopustimo da nas iznenadi njegova ljubazna Providnost.

[1] Javier Echevarría, Memoria del Beato Josemaría Escrivá, Rialp, Madrid, 2000., str. 259.

[2] Benedikt XVI., Opća audijencija, 13. lipnja 2012.

[3] Franjo, Anđeo Gospodnji, 24. lipnja 2018.

[4] Sveti Josemaría, Put, br. 113.

[5] Sveta Terezija Avilska, Knjiga njezina života, II, 4.

[6] Franjo, Homilija, 24. prosinca 2018.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-19-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-19-prosinca/) (28.03.2026.)